

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **M. T.**  
skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku  
o przeciwdziałaniu narkomanii  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
w dniu 26 czerwca 2025 r.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy  
z dnia 23 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 267/24,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy  
z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt III K 109/23

**postanowił:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PŁ]

## UZASADNIENIE

M.T. został oskarżony o to, że w okresie do 12 stycznia 2016 roku w B. działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci tabletek extasy w ten sposób, że sprzedał A.B. celem dalszej odsprzedaży 400 tabletek extasy za łączną sumę 3200 złotych, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 17 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt III K109/23 oskarżonego M.T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym odmiennym ustaleniem, że popełnił go w nieustalonym miejscu, to jest za winnego przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tegoż artykułu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając rozmiar jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych (pkt 1 wyroku). Na podstawie art. 45 § 1 k.k. sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa w kwocie 2950 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt) złotych (pkt 2 wyroku). Ponadto sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania (pkt 3 wyroku) oraz orzekł o kosztach sądowych (pkt 4 wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 23 grudnia 2023 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 267/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego zaskarżonemu wyrokowi zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na naruszeniu art. 170 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii porównawczej głosu oskarżonego M.T. z głosem zarejestrowanym na odtworzonych podczas rozpraw przed sądem I i II instancji zapisach rozmów telefonicznych, poprzez przyjęcie

przez sąd odwoławczy, że inne dowody zebrane w sprawie wykazały przeciwieństwo tego, że wnioskowany dowód z opinii biegłych miał wykazać, że na odtworzonych nagraniach nie zarejestrowano głosu oskarżonego, co doprowadziło do błędnych ustaleń sądu odwoławczego, że osobą uczestniczącą w transakcji narkotykowej był M.T..

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na wniesioną kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN

z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że podniesiony w kasacji obrońcy skazanego zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 170 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. został sformułowany instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w zakresie sprawstwa skazanego.

Skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym wskazuje na nieprawidłowość rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji w zakresie oddalenia wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty ds. badań porównawczych głosu ludzkiego na okoliczność ustalenia czy na odsłuchanych rozmowach, a jeśli tak to na których znajduje się zarejestrowany głos oskarżonego M.T. Stawiany w tym zakresie zarzut uznać należy za chybiony. Sąd odwoławczy oddalając wniosek dowodowych nie dopuścił się obrazy wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego, zaś przywołane w kasacji argumenty nie zasługują na aprobatę. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy złożony na etapie postępowania odwoławczego wniosek dowodowy obrońcy skazanego rozpoznał i postanowieniem z dnia 23 grudnia 2024 r. (k. 4672) orzekł o jego oddaleniu, wskazując, że przeprowadzenie wnioskowanego dowodu byłoby nieprzydatne dla stwierdzenia wskazywanych okoliczności, skoro czynienie ustaleń w tym zakresie nie wymaga odwołania do wiadomości specjalnych. Podnieść należy, że przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliuguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione. Sąd odwoławczy tego rodzaju okoliczności w niniejszej sprawie nie dostrzegł. Ponadto sąd ten również kwestię identyfikacji rozmówców konwersacji telefonicznej w sposób szczegółowy wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, odnosząc się do dowodów potwierdzających, że to głos M.T. został zarejestrowany na nagraniach (k. 6-7). Przedstawiona zaś w kasacji argumentacja obrońcy

skazanego stanowi nieuprawnioną polemikę z prawidłowo poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Podkreślić jednocześnie należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, co w sposób jednoznaczny wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy bowiem w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a zatem w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeprowadzona w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku.

Reasumując, skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[a.ł]